

РЕШЕНИЕ

№ 5654

гр. София, 10.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5408** по описа за **2022** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Изпълнителна агенция по лекарствата /ИАЛ/, чрез изпълнителния директор Б. К. срещу РЕШЕНИЕ № 1567 от 03.05.2022г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 11-ти състав, постановено по нахд № 4329/2022г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Изложени са твърдения, че в протеклото административно-наказателно производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да са ограничили пълноценното упражняване на правото на защита на санкционираното лице. Фактическото описание на нарушението било пълно и ясно, станало е абсолютно разбираемо за дееца, който се е защитавал срещу него, както в административното производство, така и в съдебната фаза. Релевантен за съставомерността на деянието по чл.281, ал.1, пр. първо от ЗЛПХМ бил обективният факт, че пратката, съдържаща лекарствени продукти е приета и се е намирала у Г. Н. М., защото именно той е знаел и е представил необходимия за получаването ѝ „П.“ код на служителите на куриерската фирма. „П.“ кодът бил средство за идентификация на получателя на пратката и имал характер подобен на ценна книга на приносител. Неговото предоставяне на служителите на [фирма] било единственото основание за получаване на пратката. Г. Н. М. по собствена воля на

09.12.2020г. е отишъл в офис на куриерския оператор, за да получи пратката, съдържаща неразрешени за употреба лекарствени продукти, като е предоставил уникален код на служителите. Последните, след като установили неговата самоличност са му връчили пратката, като по този начин бил установен състава на нарушението. В закона не се съдържа период, през който било необходимо вещта да се съхранява от лицето, за да се осъществи от обективна страна състава на описаното нарушение.

Касаторът моли да бъде отменено решение от 03.05.2022г. на СРС, НО, 11-ти състав по нахд № 4329/2022г. и спорът решен по същество, като се потвърди изцяло НП № РД-И-014/03.06.2021г. на изпълнителен директор на ИАЛ.

Ответникът- Г. Н. М., в хода на съдебния процес се представлява от адв. И. В., който изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробни правни съображения в защита на правилността на акта са развити в депозирания по делото писмен отговор № 122374/14.06.2022г. Акцентира се върху обстоятелството, че е неправилна правната квалификация на вмененото административно нарушение, защото чл.281, ал.1 пр. първо от ЗЛПХМ прогласява за административно нарушение „производството“ на лекарствени продукти, които не са разрешени за употреба, докато той е санкциониран за това, че „съхранява“ неразрешени за употреба медикаменти. Налице било несъответствие между словесното описание на деянието и неговата правна квалификация, което представлявало процесуално нарушение от категорията на съществени, защото го е лишило от възможността да проведе адекватно своята защита. Неточната квалификация на административното нарушение винаги водела до незаконосъобразност на наказателното постановление, поради издаването му в несъответствие с правилата на чл.57, ал.1, т.5 и т.6 от ЗАНН. Заявена е претенция за присъждане на направените разноски в процеса.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата, като моли решението на СРС да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 1567 от 03.05.2022г. по нахд № 4329/2022г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 11-ти състав е отменено наказателно постановление /НП/ № РД-И-014 от 03.06.2021г., издадено от изпълнителен директор на ИАЛ, с което на основание чл.281, ал.1, пр.първо от ЗЛПХМ на Г. Н. М. е наложена глоба в размер на 25 000.00 /двадесет и пет хиляди/ лева за извършено нарушение по чл.7, ал.1 във вр. чл.281, ал.1, пр. първо от ЗЛПХМ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя С. М. М., свидетеля Б. Н. Й. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че визираното деяние е несъставомерно и от обективна, и от субективна страна, явяващи се две, самостоятелни отменителни НП № РД-И-014/03.06.2021г. основания

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219, ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 11-ти състав.

При вярно установената фактическа обстановка, настоящата касационна инстанция намира, че СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 11-ти състав правилно е приложил материалния закон. Не е налице въведеното отменително касационно основание по см. на чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК във вр.чл.63в ЗАНН.

За да постанови решението си, районният съд е извършил проверка на издадения АУАН и НП. Описал е фактическата обстановка и въз основа на какви доказателства е изяснена същата.

Споделя се и окончателния правен резултат за отмяна на наказателното постановление № РД-И-014/03.06.2021г. на изпълнителния директор на ИАЛ, по следните съображения:

По делото не е налице спор по фактите: При извършена на 09.12.2020г. съвместна проверка от органите на ИАЛ, СДВР в офис на куриерска фирма [фирма] в [населено място],[жк], [улица] е установено, че Г. Н. М. е получил пратка с номер 1-000 5 095 344 316 8 с тегло от 33.5 кг. Подател на същата е било лицето Е. С. А., а получател Г. Д., като на товарителницата е било упоменато, че пратката съдържа „мостри“. При отваряне на пратката е установено, че в нея се съдържат 4 кашона лекарствени продукти с надпис на чужд език, както следва: 1. T3 25 mcg tablets, с L. № 18 03 и с Ехр. 11 2022, производител U. - 1 201 опаковки; 2. T3 25 mcg tablets, с L. № 17 12 и с Ехр. 11 2022, производител U.-P. - 188 опаковки; 3. C. citrate 50 mg, с L. № 31710 и с Ехр. 10/2022, производител A. - 580 опаковки. При получаване на пратката Г. Н. М. е представил необходимия „П.“ код, като в резултат на това били обработени документите за нейното освобождаване. След намесата на проверяващите екипи, стоката била иззета / протокол от 09.12.2020г./. В хода на проверката се установило, че лекарствените продукти не са разрешени за употреба в Република България.

Разпоредбата на чл.281, ал.1 от ЗЛПХМ гласи, че „който произвежда, внася, продава, съхранява или предоставя за употреба в Република България лекарствени продукти, които не са разрешени за употреба, извън случаите по чл. 8, 9 и 10, както и такива с неустановен произход, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с глоба от 25 000 до 50 000 лева“. Според чл. 7, ал. 1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина, разрешават се производството, вносът, търговията на едро и дребно, рекламата и лечението, профилактиката и диагностиката само с лекарствени продукти, които са получили разрешение за употреба по реда на този закон, или Регламент (ЕО) № 726/2004 на Европейския парламент и Съвета.

В АУАН от 11.02.2021г. и в НП от 03.06.2021г., при идентично словесно описание на нарушението – Г. Н. М. „съхранява“ неразрешени за употреба в Република България лекарствени продукти, е посочена като нарушена разпоредбата на чл.281, ал.1, пр. първо от ЗЛПХМ. Визираната норма съдържа в себе си 2 предложения - предложение първо - "произвежда, внася, продава, съхранява или предоставя за употреба в Република България лекарствени продукти, които не са разрешени за употреба, извън случаите по чл. 8, 9 и 10" и предложение второ - "произвежда, внася, продава, съхранява или предоставя за употреба в Република България лекарствени продукти, които са с неустановен произход". Настоящата съдебна инстанция не приема довода на Г. Н. М. за допуснато нарушение при посочване на правната квалификация на нарушението - предложението /хипотезата/ на чл.281, ал.1 от ЗЛПХМ, което според него е неправилно, като вярната правна квалификация е тази по чл.281, ал.1, пр.четвърто от ЗЛПХМ. Налице е тъждество между АУАН и НП във фактическите констатации и описанието на противоправното поведение – „съхраняване“ на

лекарствени продукти, които не са разрешени за употреба в Република България, спрямо което е приложена относимата санкционна разпоредба на чл.281, ал.1, пр. първо от ЗЛПХМ. Обвинението е изяснено от фактическа страна, коректно е очертано изпълнителното деяние, а словесната квалификация на нарушението съответства на неизпълнението на задължението да не се съхраняват лекарствени продукти, които не са разрешени за употреба в Република България, което по същество съставлява хипотезата на предложението първо на ал. 1 на чл.281 от ЗЛПХМ. В санкционната норма се съдържат две предложения, като описаното в НП "съхраняване" на лекарствени продукти е елемент /хипотеза/ и от двете предложения. С оглед на това не е налице несъответствие между словесната и цифрова квалификация при описанието на нарушението, противно на развитите от ответника съображения в писмения отговор на касационната жалба.

За да е налице „съхраняване“ се изисква на първо място Г. Н. М. да е осъществявал фактическа власт върху лекарствените продукти към момента на установяване на нарушението, което категорично не се установява от приетите писмени и гласни доказателства. Корпусът /corpus/ представлява упражняване на фактическа власт върху вещь, която се състои от непосредствен досег с вещта – извършване на фактически въздействия и недопускане на трети лица да осъществят господство върху нея. Не е необходимо непрекъснато да се демонстрира фактическата власт, но тя трябва да е установена по такъв начин, че несъмнено да сочи, че лицето управлява и владее вещьта, като своя.

В конкретния случай, Г. Н. М. на 09.12.2020г. не е упражнявал фактическа власт върху лекарствените продукти, в момента в който той се е явил да ги получи в офис на куриерска фирма, вещите са били иззети и задържани от проверяващия екип. „Получаването“, респ. „придобиването“ на неразрешени за употреба лекарства не е сред формите на изпълнителното деяние, поради което и повдигнатото му обвинение е несъставомерно от обективна страна. Липсва и субективният елемент, защото на първо място, получател на пратката е бил друго лице- Г. Д., на второ място, на товарителницата, като съдържание е било посочено „мостри“, а Г. Н. М. не е имал никакво намерение да придобие и държи стоката, а само да я предаде на лицето, което му е възложило нейното физическо приемане. Отсъствало е изобщо знание относно фактическите обстоятелства, които принадлежат към състава на нарушението, не е доказано виновно /под формата на умисъл или непредпазливост/ поведение на дееца. Обстоятелството, че ответникът е разполагал с „П.“ код за конкретната пратка, който е предоставил на служителя, по никакъв начин не може да докаже твърденията на АНО, че вещите са били в негово фактическо владение /по термина на законодателя „съхранение“/. Още по-малко на базата на предположения и догадки да се гради една обвинителна теза и да се реализира отговорност на физическото лице, без наличието на доказателства, събрани и приети по процесуалните правила. Дори и хипотетично да се възприеме и сподели тезата на касатора, началото на фактическото господство на Г. Н. М. върху вещите е било осуетено и в нито един момент на 09.12.2020г. той не е демонстрирал, обективирал намерение, че тези медикаменти му принадлежат и че той е техен собственик.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали СРС да отмени наказателния акт, като при условията на чл.221, ал.2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни. За пълнота на разсъжденията може да се добави, че „опитът“ към

административно нарушение не се наказва по реда на ЗАНН- чл.9, ал.2 от закона.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че решението от 03.05.2022г. на СРС, НО, 11-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от адв. И. В., които се определят в размер на сумата от 1 000.00 /хиляда/ лева. От юрк. Ц. Г. е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, който съгласно представения договор за правна защита и защита и съдействие /л.15 от делото/ възлиза на 1 000.00 /хиляда/ лева. Съдът приема, че така направеното възражение е неоснователно. Съгласно чл.18, ал.2 във вр. чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет, минималният размер на адвокатското възнаграждение, съобразно размера на санкцията от 25 000.00 /двадесет и пет хиляди/ лева възлиза на стойност от 1 280.00 /хиляда двеста и осемдесет/ лева. Уговореният и заплатен размер е по-нисък от минималния такъв, поради което и е недопустимо неговото редуциране по арг. от чл. 36, ал.2, изр. второ от Закона за адвокатурата във вр. чл.63д, ал.2 от ЗАНН.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1567 от 03.05.2022г., постановено по нахд № 4329/2022г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 11-ти състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция по лекарствата с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Г. Н. М. с ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 1 000.00 /хиляда/ лева на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

